

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

<b>Przewodniczący</b>	<b>SSO Alina Gąsior</b>
Protokolant	st.sekr. sąd. Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko Ł. M. , A. M.

### **o zapłatę kwoty 633.061,43 złotych**

1. umarza postępowanie co do kwoty 14.655,04 (czternaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt pięć 04/100) złotych ;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda (...) Banku (...) S.A. w W. solidarnie na rzecz pozwanych Ł. M. i A. M. kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

**Sygn. akt I C 472/18**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 czerwca 2017 r. (data nadania pisma) powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwani Ł. M. i A. M. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 633.061,43 złotych wraz z odsetkami umownymi od kwoty 606.504,80 zł liczonymi według zmiennej stopy procentowej właściwej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności, udzielonych na cel konsumpcyjny stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nieprzekraczającej maksymalnej wysokości odsetek za opóźnienie za okres od dnia 26 maja 2017 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przysługuje mu wobec pozwanych wierzytelność wynikająca z Umowy Kredyt Mieszkaniowy nr (...) zawartej w dniu 13 lutego 2014 r., na którą składają się kwoty: 606.504,80 zł tytułem należności głównej, 26.541,63 zł tytułem odsetek w wysokości 10% za okres od 25 września 2016 r. do 15 maja 2017 r. oraz 15 zł tytułem prowizji i opłat bankowych.

W dniu 14 lipca 2017 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani, reprezentowani przez pełnomocnika, wnieśli sprzeciw, w którym wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie podnieśli zarzut nieskuteczności

wypowiedzenia umowy kredytu na skutek wadliwego doręczenia jak i niewykazania okoliczności uzasadniających wypowiedzenie, a w związku z tym braku wymagalności roszczenia.

Pozwani pismem z dnia 22 czerwca 2018 r. (data nadania pisma) zakwestionowali również wysokość dochodzonej przez powoda kwoty, ponieważ w listopadzie 2017 r. wpłacili powodowi kwotę w wysokości 10.000 zł

Pismem z dnia 8 października 2018 r. powód cofnął żądanie w zakresie kwoty 14.655,04 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz pozostałej kwoty w wysokości 618.406,39 zł wraz z żądaniem odsetek, na którą składają się kwoty: 606.504,80 zł tytułem niespłaconej należności głównej oraz 11.901,59 zł tytułem odsetek za okres od dnia 25 września 2016 r. do 25 maja 2017 r.

Z kolei pismem z dnia 9 listopada 2018 r. pozwani dodatkowo zakwestionowali skuteczność samego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z uwagi na niewłaściwy tryb wypowiedzenia, a także jego ważność, gdyż czynność ta została dokonana z zastrzeżonym warunkiem.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 13 lutego 2014 r. pozwani Ł. M. i A. M. zawarli z powodowym bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. Umowę Kredyt Mieszkaniowy Własny K. Hipoteczny z Oprocentowaniem Zmiennym nr (...).

Zgodnie z umową kwota udzielonego kredytu wyniosła 630.000 zł na potrzeby mieszkaniowe – nabycie domu jednorodzinnego znajdującego się pod adresem ul. (...), (...)-(...) R. (§ 1 ust. 1, 2 umowy). Całkowity koszt kredytu w dniu zawarcia umowy wynosił 608.815,29 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę w dniu zawarcia umowy wynosiła 1.238.815,29 zł (§ 3 ust. 2, 3 umowy).

Zgodnie z umową kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty całości wynikającego z umowy zadłużenia do dnia 25 stycznia 2049 r., zaś spłata kredytu następuje w dniu 25 każdego miesiąca (§ 7 ust. 1, 5 umowy). Kredytobiorcy odpowiadają solidarnie za zadłużenie wynikające z umowy (§ 45 umowy).

Zgodnie z umową (...) SA może obniżyć kwotę udzielonego kredytu lub wypowiedzieć umowę w całości lub w części w przypadku m.in. niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu (§ 35 ust. 1 pkt 1 umowy). (...) SA powiadomi o wypowiedzeniu umowy kredytobiorcę i osoby, o których mowa w § 29 ust 1 (...) (tj. części ogólnej umowy) poprzez doręczenie wypowiedzenia. Okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni w przypadkach, o których mowa w § 35 pkt 1 - 2 (...) oraz 7 dni w przypadku, o którym mowa w § 35 pkt 3 (...) licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia (§ 36 ust. 1, 2 umowy).

Podczas zawierania umowy pozwani podali dane adresowe: A. M., adres zameldowania/zamieszkania: ul. (...), (...)-(...) R., adres do korespondencji: ul. (...), R., Ł. M., zameldowania/zamieszkania: ul. (...) lok. 24, (...)-(...) R., adres do korespondencji: ul. (...) lok. 24, (...)-(...) R..

Zgodnie z umową kredytobiorca jest zobowiązany m. in. do powiadomienia (...) SA o każdorazowej zmianie swojego i poręczycieli imienia i nazwiska, adresu zamieszkania i adresu do korespondencji (§ 9 ust. 1 pkt 3 umowy).

/dowód: umowa kredytu hipotecznego k.9-22/

Pozwani dokonywali ostatniej spłaty kredytu w dniu 18 października 2016 r.

/dowód: historia spłat k.225-230/

W dniu 13 grudnia 2016 r. powodowy bank skierował do pozwanych pisma zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu braku spłaty wymagalnych rat z upływem terminu wypowiedzenia wynoszącego 30 dni od dnia doręczenia pisma. Jednocześnie bank poinformował, iż spłata następujących należności spowoduje, że wypowiedzenie traci moc:

- zadłużenia wymagalnego w kwocie 5.282,37 zł,
- bieżącej raty podanej w zawiadomieniu o wysokości rat zapadających po dniu wystawienia niniejszego wypowiedzenia,
- naliczanych odsetek od zadłużenia wymagalnego w okresie od daty niniejszego pisma do dnia spłaty zadłużenia wymagalnego,
- zaległej składki ubezpieczeniowej.

Pismo skierowane do pozwanej A. M. zostało zaadresowane na adres zgodny z adresem podanym w umowie, zaś do pozwanego Ł. M. na adres: ul. (...), (...)-(...) R..

A. M. nie podjęła przesyłki w terminie, pierwsze awizo zostało pozostawione w skrzynce pocztowej w dniu 3 stycznia 2017 r, zaś powtórne awizo w dniu 11 stycznia 2017 roku. Korespondencję skierowaną do pozwanego odebrał w dniu 20 grudnia 2016 r. ojciec pozwanego.

/dowód: wypowiedzenia umowy k.231-232, koperta k.233, formularz potwierdzenia odbioru k.234-236, wydruk ze strony operatora pocztowego k.237-240, formularz potwierdzenia odbioru k.241-242/

Ojciec nie przekazał pozwanemu Ł. M. korespondencji z banku.

/dowód: zeznania pozwanej: nagranie 00:20:40-00:21:29, protokół k.291, płyta k.292/

W dniu 9 lutego 2017 r. powód skierował do pozwanych pisma, w których wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 615.599,03 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma, jednocześnie informując o możliwości zawarcia porozumienia lub ugody ustalających warunki spłaty zadłużenia w przypadku braku możliwości spłaty zadłużenia.

Pismo skierowane do pozwanej A. M. zostało zaadresowane na adres zgodny z adresem podanym w umowie, zaś do pozwanego Ł. M. na adres: ul. (...), (...)-(...) R..

/dowód: pisma banku k.243-244, koperta k.245, formularze potwierdzenia odbioru k.246-248/

Pozwana A. M. od dnia 26 lutego 2015 r. zameldowana jest pod adresem ul. (...) w R..

Pozwani wspólnie od czerwca 2014 r. mieszkają pod tym adresem.

/dowód: zaświadczenie k.142, dokumentacja, w tym korespondencja urzędowa i zeznania podatkowe. k.143-163, zeznania pozwanej: nagrania 00:09:37-00:13:48, protokół k.290v, płyta k.292/

W systemie powodowego banku pozwany Ł. M. od dnia 13 września 2008 r. posiadał odnotowany adres zamieszkania i adres korespondencyjny ul. (...), (...)-(...) R.. W dniu 12 grudnia 2011 r. bank dokonał w systemie zmiany adresu zamieszkania pozwanego na adres ul. (...), (...)-(...) R.. Adres korespondencyjny pozwanego został zmieniony w systemie przez bank w dniu 11 kwietnia 2018 r.

/dowód: przyznane przez powoda k.286-287/

W dniu 2 listopada 2017 r. pozwani zapłacili powodowi na poczet zadłużenia kwotę 10.000 zł oraz w dniu 4 stycznia 2018 r. kwotę 4.655,04 zł.

/dowód: dowód wpłaty k.209, historia spłat k.225-230/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wskazanych dowodów. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadka osoby, która obsługiwała kredyt oraz była odpowiedzialna za kontakt z pozwanymi, sprecyzowany później jako wniosek o przesłuchanie A. K., J. G., J. K. i R. K. na okoliczność

warunków zawarcia umowy, stosowania praktyk przez stronę powodową, wypowiedzenia umowy kredytu bądź braku wypowiedzenia oraz procedury doręczenia kredytobiorcom oświadczeń o wypowiedzeniu umowy, historii kontaktów pomiędzy powodem a pozwanymi oraz odmowy przyjęcia wpłaty gotówki na poczet zobowiązania z uwagi na zbędność dla rozstrzygnięcia oraz ekonomikę procesową. W ocenie Sądu wola stron w zakresie przesłanek i trybu wypowiedzenia umowy w sposób dostateczny została ujawniona w umowie kredytu. Ponadto, biorąc również pod uwagę, iż pracownicy banku wielokrotnie w ciągu dnia zawierają różnego rodzaju umowy z klientami, zaś umowy te ze swojej istoty są do siebie podobne, wysoce prawdopodobne jest, iż osoby te nie byłyby w stanie przypomnieć sobie dodatkowych, wykraczających poza umowę (w zakresie doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy) ustaleń sprzed 4 lat, o ile takie w ogóle były czynione z pozwanymi. Dopuszczenie dowodu z zeznań tych osób znacząco wydłużyłoby natomiast postępowanie. W zakresie zaś trybu wypowiedzenia jak też ustalenie praktyki banku nie ma znaczenia, bowiem kwestia ta została regulowana została przez ustawodawcę.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo uznać należy za bezzasadne.

Przedmiotowa umowa kredytu hipotecznego jest umową kredytu w rozumieniu art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Ponadto umowa ta jest również umową o kredyt konsumencki uregulowaną w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Na podstawie art. 78a ustawy Prawo bankowe przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie

Okoliczność zawarcia umowy kredytowej była między stronami bezsporna. Kwestią sporną między stronami natomiast była skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu przez powoda. Tym samym pozwani zakwestionowali powództwo co do zasady, wskazując na jego przedwczesność.

Prawo bankowe stosuje się do umowy o kredyt konsumencki w zakresie nieuregulowanym ustawą. Zgodnie z art. 75 ustawy Prawo Bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

Sąd w toku postępowania w pierwszej kolejności dokonał oceny czynności wypowiedzenia umowy.

Przepis art. 75 Prawa bankowego przewiduje dwie przesłanki wypowiedzenia umowy kredytu: niedotrzymanie warunków udzielenia kredytu oraz zagrożenie terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy. Wobec tego, iż obecna ustawa regulująca kredyt konsumencki nie zawiera odpowiednika art. 14 ustawy z dnia z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.), przez „warunki udzielenia kredytu” należy rozumieć również warunki spłaty kredytu (wcześniej objęte art. 14 ustawy z dnia z dnia 20 lipca 2001 r.). Powtórzenie ustawowej przesłanki niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu znajduje się w § 35 umowy.

Skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu skutkuje wymagalnością roszczenia banku obejmującego niespłacone raty kredytu oraz odsetki kapitałowe i odsetki za opóźnienie. Wypowiedzenie umowy nie zwalnia kredytobiorcy z obowiązku zwrotu otrzymanego kredytu w wysokości określonej w umowie wraz z należnymi odsetkami, a jedynie zmienia termin wymagalności tego roszczenia. Dlatego też określone w umowie odsetki związane z niedotrzymaniem przez kredytobiorcę terminu zwrotu świadczenia dotyczą także obowiązku wymagalnego w terminie wynikającym z

wypowiedzenia umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., II CSK 209/16, MonPrBank 2018 nr 1, str. 32).

Wątpliwości Sądu budzi jednak treść samego oświadczenia o wypowiedzeniu. Sąd stoi bowiem na stanowisku, że jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna bowiem interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, prowadzącego do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność, co do swojej sytuacji prawnej. Ochrona prawna interesów drugiej strony umowy tej osoby wymaga bowiem, aby zakres skuteczności takiego oświadczenia był precyzyjnie oznaczony (tak m.in.. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r. sygn. akt I A Ca 143/17, Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I A Ca 16/15, a także T. Czech w głosie do wyroku SN z 8 września 2016 r., II CSK 750/15).

W wyroku z dnia 17 stycznia 2018 roku – Sygn. akt I ACa 682/17 Sąd Apelacyjny w Szczecinie zajął stanowisko, że wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy ( art.61 k.c.). z uwagi na szczególne skutki jakie za sobą niesie, a które prowadzą do zerwania pomiędzy stronami węzła obligacyjnego uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Przepis art. 60 k.c. o ile pozostawia swobodę w doborze zachowania wyrażającego wolę, to stawia wymóg tego, aby było ono zrozumiałe dla jego odbiorcy – innymi słowy by ten mógł ustalić jaki był sens tego oświadczenia. Za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być uznane pismo, w którym powód stwierdza, że „ spłata zadłużenia w określonym terminie spowoduje ustanie skuteczności prawnej niniejszego wypowiedzenia”. Takie oświadczenie banku nie daje jasności, bowiem nie sposób wywnioskować w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia.

Sąd, analizując treść wypowiedzenia umowy kredytu, uznał, że nastąpiło ono właśnie z zastrzeżeniem warunku i jest niejasno sformułowane. Oświadczenie woli powoda nie daje jasności co do jego sensu. Wynika z niego, że bank wypowiada umowę i termin wypowiedzenia wynosi 30 dni oraz biegnie od daty doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie w związku z wypowiedzeniem wzywa w okresie biegu wypowiedzenia do spłaty zadłużenia, określając jego wysokość oraz kwoty składające się na wysokość zadłużenia. Z dalszej części tego oświadczenia wynika, iż skutki wypowiedzenia ustana pod warunkiem rozwiązującym w przypadku dokonania w terminie do dnia upływu okresu wypowiedzenia spłaty zadłużenia przeterminowanego powiększonych o należne bankowi opłaty i odsetki naliczone do dnia spłaty. Z tak sformułowanego oświadczenia powoda nie można jednoznacznie wywnioskować chociażby tego, kiedy nastąpią skutki tego oświadczenia woli, a więc kiedy nastąpi ukształtowanie prawa na nowo, prawa wynikającego z umowy kredytowej. A zatem oświadczenie powoda dotknięte jest nieważnością (art. 58 § 1 kc).

Również wątpliwości Sądu budzi procedura zastosowana przez bank. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż wypowiedzenie nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15).

W niniejszej sprawie pozwani zalegali z płatnością 1 raty, zaś powodowy bank zastosował najbardziej dotkliwe konsekwencje. W ocenie Sądu powód winien wpierv wezwać pozwanych do dokonania zapłaty zaległości, tym bardziej, iż zgodnie z obowiązującym od 27 listopada 2015 r. art. 75 c Prawa bankowego powód miał obowiązek wezwać pozwanych do dokonania spłaty oraz poinformować o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank tym samym umożliwiłby pozwany ewentualną restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, co pozwoliłoby podtrzymać umowę między stronami. Powód natomiast nie tylko nie wykazał, ale nawet nie twierdził, że przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wzywał pozwanych do zapłaty zadłużenia. Wobec powyższego z uwagi brak dochowania wymaganych warunków czynność wypowiedzenia uznać należałoby za bezskuteczną.

Między stronami istniał również spór co do skuteczności samego doręczenia oświadczenia woli powoda.

Z treści art. 61 kc wynika jednoznacznie że ustawodawca, wyznaczając chwilę, w której następuje skuteczne złożenie oświadczenia woli innej osobie, opowiedział się za teorią doręczenia i przyjął, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Przy czym możliwość zapoznania się z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej i przesłanej listem poleconym wiązać należy nie z datą samego awizowania przesyłki (jak chce powód), a z upływem terminu do jej odbioru tj. z upływem okresu awizacji analogiczne do doręczania pisma sądowego w trybie art. 139 § 1 kpc. Wyznaczony w awizie termin służy urealnieniu możliwości odbioru, a przyjęcie, że musi to nastąpić albo w dniu awizowania albo najpóźniej dnia następnego funkcje tę całkowicie niweczy. To z terminem awizacji wiązać należy realną, a nie abstrakcyjną możliwość odbioru przesyłki. Dopiero więc z jego upływem można wiązać skutek określony w art. 61 kc (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 maja 2017 r., I ACa 1018/16 wraz z powołanym tam orzecnictwem). Dwukrotne awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktyczne, że adresat miał możliwość zapoznania się z treścią takiego oświadczenia, które może być obalone przez przeprowadzenie dowodu na okoliczność braku możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia przed upływem terminu na podjęcie przesyłki poleconej zawierającej to oświadczenie (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., I PK 37/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2005 r., II PK 124/04). A zatem autor oświadczenia musi wykazać, że do złożenia oświadczenia doszło w warunkach umożliwiających zapoznanie się z nim w normalnym toku czynności, zaś na adresacie oświadczenia ciąży ewentualne dowodzenie, że nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem z powodu choroby, urlopu lub innych przyczyny.

W niniejszej sprawie pismo wypowiadające umowę kredytu zostało skierowane do pozwanej na adres wskazany przez pozwaną w umowie kredytowej, jednak powód uznał niezasadnie, że doręczenie przedmiotowego pisma należy liczyć od daty pierwszej awizacji, nie zaś od daty powtórnego awiza, tj. od dnia 18 stycznia 2017 roku. Przyjmując taką interpretację powód już w dniu 9 lutego 2017 roku wystosował do pozwanej pismo wzywające do zapłaty całej kwoty niespłaconego kredytu, a zatem przed upływem terminu 30 – dniowego wskazanego w wypowiedzeniu.

Pozwana w toku postępowania wskazała, iż w czasie przewidzianym na podjęcie korespondencji nie zamieszkiwała pod wskazanym adresem, co stanowi w ocenie Sądu o braku realnej możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia, jednak pozwana wbrew obowiązkowi wynikającemu z umowy nie poinformowała banku o zmianie adresu, co jednak nie ma znaczenia dla oceny skuteczności doręczenia. Natomiast w przypadku pozwanego wskazać należy, iż powodowy bank wysłał korespondencję na nieaktualny adres sprzeczny z adresem podanym w umowie, a zatem powód nie wykazał, iż do złożenia oświadczenia doszło w warunkach umożliwiających pozwanemu zapoznanie się z nim w normalnym toku czynności. Okoliczność zaś, że błędne doręczenie dokonane zostało osobie bliskiej stronie nie stanowi również zapewnienia jej warunków do zapoznania się z treścią tego oświadczenia. Tym bardziej, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że ojciec pozwanego nie przekazał pozwanemu podjętego pisma.

Powód swoje roszczenie oparł na okoliczności wypowiedzenia umowy. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika jednak, iż wypowiedzenie to stanowiło czynność nieważną z uwagi na zawarcie warunku i jednocześnie bezskuteczną z uwagi na niezachowanie prawidłowej procedury wypowiedzenia oraz bezskuteczne doręczenie oświadczenia. W konsekwencji brak było podstaw do badania, czy powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność, która w chwili wyrokowania byłaby wymagalna, bowiem oparcie odpowiedzialności umownej pozwanych o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił.

Wobec tego, iż powód cofnął żądanie i zrzekł się roszczenia co do kwoty 14.655,04 zł z uwagi na częściową spłatę przez pozwanych dochodzonej pozwem kwoty, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwani wygrali sprawę w całości, zatem powód obowiązany jest zwrócić im poniesione przez nich koszty

postępowania. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustaloną na podstawie § 6 ust.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu powiększoną o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.